

de kunne rutte dermed, som de ville; thi de vide, at den Tid aldrig kommer, at de blive virkelig ulykkelige i deres Alderdom. Det er slet ikke min Mening med disse Udtalelser, at vi skulde springe fra det One til det Andet, men jeg mener, at vi skulde bestrebe os for at komme bort fra dette Uvæsen, Pensionsvæfenet. Naar vi sige til en Bestillingsmand, f. Ex. en Skolelærer paa Landet: Uden Hensyn til, om Du har Naad dertil eller ikke, skal Du affe saa og saa meget af din Løn, mener jeg, det er uheldigt, thi det kan være muligt, at der kan være Aaringer, hvori han meget daarligt kan affe Noget, f. Ex. naar han skal lade sine Børn studere Et eller Andet, ligesom det paa den anden Side kan tænkes — og det er Gudstfelow ikke saa sjældent Tilfældet —, at Børnene, naar de komme i en Stilling, bære de Gamle paa Armene. I det Hele taget mener jeg, at Folk ikke kunne komme til at staa paa deres egne Ben, saa længe de have saadanne Krynker som Pensionsvæfenet at støtte sig til, og jeg vilde derfor ansæ det for uheldigt, om vi i Aaret 1875 skulde gaa i modsat Retning af, hvad jeg tror er det ene Rigtige. Lige overfor hele den øvrige Befolkning, Haandværkere og Arbeidere, raabe vi ved enhver Leilighed paa, at det er bedst, at de hjælpe sig selv, men til Embedsstanden og alle dem, der have faste Stillinger, sige vi: Vi skulde nok sørge for Dig, naar Du ikke selv kan. Jeg vilde derfor meget beklage, om Lovforslagets § 3 skulde blive vedtaget, enten i den Stikkelse, den nu har, eller blot tilnærmelsesvis i en saadan Stikkelse. Jeg kan ikke se Andet end, at det er en uheldig Fremgangsmaade, der her anvises, og jeg vilde meget beklage, om vi vilde gaa videre, end vi allerede ere komne paa den for mig lidet tiltalende Vej.

Winther: Naaget det, jeg har at sige, gaar i samme Retning som det, der blev udtalt af den ærede sidste Læser, vil jeg dog yttre et Par Ord. Det forekommer mig, at det er saa meget mere betænkligt ved dette Lovforslag at gaa ind paa at oprette nye pensionsberettigede Embeder, som jeg ser, at man i det andet Thing ogsaa paa et andet Omraade, nemlig med Hensyn til Telegrafisternes Lønning, er gaaet ind paa det Samme. Det forekommer mig, at vi, overensstemmende med den politiske Tilstand, der findes her i Landet, maa se saa meget som muligt at gjøre Borgernes Stilling lige. Ulykkeligvis maa det erindres, at de Embedsmænd, der ere pensionsberettigede, paa en Maade ikke ere rigtig afhængige af den Regjering, der skal bære Ansvaret for deres Gjæringer, thi de kunne mangen Gang opføre sig saaledes i deres Embedsgjæringer, at Regjeringen bliver nødt til at affædige dem, men dog ikke er istand til at lade dem gaa af uden Pension. Jeg tror derfor, det er høist vigtigt, at Thinget, hvergang der fremkommer Forslag om at

udvide de Privilegeredes Antal her i Landet, gjør Indsigelse derimod. — Der er et andet Punkt i dette Lovforslag, med Hensyn til hvilket jeg deler Betragtning med det ærede Medlem for Rigsbans 9de Valgkreds (Tuzen); det er det, der angaar den tvungne Selvpensionering, som efter min Mening er skadelig. For det Første er det en Urimelighed, at vi skulde paatage os at sørge for vorne og selvstændige Mænd. Naar vi ere gaaede ind derpaa, er det, fordi vi ere bange for vor egen Oliebødsbarmhertighed, naar der bagefter kommer Krav til os. Andet ligger der ikke deri, men det er ikke Noget, man skal byde vorne og selvstændige Mænd. Der er derhos en anden Betragtning, som gjør mig til Modstander af den tvungne Selvpensionering. Denne anvendes nemlig i mange Tilfælde, hvor vedkommende Person knap kan leve af det, der gives ham, og dog tager man 10 pCt. af hans Lønning fra ham til en Alderdoms- eller Sygdomsforsørgelse. Dette er til Exempel Tilfældet med Bestillingsmændene under Jernbanevæfenet. Det kan ikke nytte at give Folk Ud sigt til en Alderdomsforsørgelse, naar de dø af Sult, forinden de blive gamle; det er at gjøre Nar af disse Mennesker (Afbrydelse af Th. Nielsen). Ja, denne Indsigelse fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) hjælper ikke; den har sin Grund i, at han tror, at Rigsdagen senere skal blive beleivet af Krav, og at vi da ikke ville være i Stand til at staa imod. Det er lige saa lidt Lighed at tvinge Folk til at afgive en Del af den Løn, de modtage for deres Arbejde, til Selvpensionering, som det er at give visse Folk en privilegeret Stilling igjennem Pensionen. Jeg vil spørge, hvorfor man da ikke tvinger enhver Mand i Landet til at afgive noget af sit Erhverv, fordi han har Ret til Fattigunderstøttelse? (Th. Nielsen: De ere ikke i Statens Tjeneste!) Det ærede Medlem siger, at det er, fordi de ikke ere i Statens Tjeneste; men jeg siger, at man ogsaa maa kunne forlange noget Saadant af den Mand, der, naar det gaar ham ilde og han bliver trængende, har Krav paa andre Medborgeres Pung. Naar man vil gaa den Vej, kan man efter min Mening lige saa godt lade ethvert Menneske her i Landet faae det Paalæg, at han hvert Aar skal afgive Noget af sit Erhverv til den Kommune, der kan komme til at forsørge ham, for saa vidt det engang skulde komme til at gaa ham ilde; men det Bedste er, at lade Enhver sørge for sig selv. Det er det Rigtigste i et Land, hvor der er Frihed, og hvor der skal være Lighed; det Andet er ikke andet end en sygelig Udvæxt, og det kommer, som sagt, af en Frygt for, at Rigsdagen ikke har tilstrækkelig Modstandskraft ligeoversfor uberettigede Krav. Jeg beklager meget, at denne Bestemmelse om Selvpensionering i sin Tid blev sat igjennem; jeg stemte naturligvis derimod, og jeg haaber, den Tid skal komme, da vi igjen kunne komme bort deraf, saaledes at vi lade enhver Mand sørge for sig selv